

Arrest

nr. 112 776 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij huwde op 29 december 2009 met de heer D.L., van Belgische nationaliteit.

Op 22 maart 2010 diende zij een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Tanzania voor een visum lang verblijf (type D) in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot. Dit werd haar op 6 augustus 2010 toegestaan en zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit een negatief samenwoonstverslag van 29 maart 2012 bleek dat verzoekende partij sedert oktober 2011 niet meer met haar echtgenoot samenleefde. Op 3 april 2012 werd zij op een ander adres ingeschreven.

Op 24 mei 2012 dagvaardde de echtgenoot van verzoekende partij haar tot echtscheiding.

Op 10 juli 2012 werd verzoekende partij uitgenodigd, in het kader van een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht conform artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor het behoud van haar verblijf over te maken.

Op 24 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten.

Uit het negatieve woonstverslag dd. 29.03.2012, opgesteld door de Lokale Politie van Leuven, blijkt dat de betrokkenen sinds oktober 2011 niet meer samenwonen. Tevens blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokken op 03.04.2012 werd ingeschreven op een ander adres.

Aan betrokkene werd een document betekend waarin hij werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen die onze diensten toelaten de situatie van betrokken te onderzoeken zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: "Bij de beslissingen om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Als bewijzen legt de betrokken de volgende documenten voor:

- Attest inburgering: aangezien het volgen van een inburgeringstraject (bestaande uit lessen Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie) een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*
- Bewijzen van werkwillegheid: betrokkene legt diverse bewijzen voor (opleidingsattest 'Social Profit' opleiding sollicitatietrainingen, toelating VDAB tot het volgen van een beroepsopleiding stageovereenkomst, vrijwilligerswerk) waaruit blijkt dat ze werkwilleg is. Echter, het hebben /zoeken van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat ze ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld.*
- Foto's: de voorgelegde foto's zijn geen bewijs van enige integratie in het Rijk, of enig ander beletsel voor een terugkeer naar het land van herkomst.*
- Verklaringen op eer: gezien verklaringen op eer niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid, zijn ze onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke integratie in het Rijk.*

Bovendien blijkt uit de voorgelegde documenten dat betrokkene ten laste is van het OCMW.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van toepassing is op betrokken, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokken in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van betrokken in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Het verblijf van betrokken wordt daarom ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, evenals de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat er een onzorgvuldig onderzoek werd doorgevoerd. Vooreerst stelt zij dat het van cruciaal belang is dat zij de woonst van haar echtgenoot niet vrijwillig heeft verlaten. Het was haar echtgenoot die aanstuurde op een echtscheiding. Aldus is verzoekende partij van oordeel dat de verbreking van de samenwoning allerm minst aan haar verwijtbaar is. Verder stelt verzoekende partij dat rekening houdend met de integratiebewijzen die voorliggen en waaruit volgens haar blijkt dat het centrum van haar belangen in België is gelegen en de feitelijke context dat zij geenszins een verbreking van de samenwoning wenste en het feit dat de dagvaarding uitging van haar echtgenoot, er een kennelijk onevenwicht is tussen de nadelige gevolgen die de beslissing voor haar veroorzaakt en de nadelige gevolgen voor de overheid. Ze stipt aan dat ze momenteel ingeschreven is in de richting polyvalent zorgkundige die gegarandeerd uitmondt in vacante jobs. Aldus meent zij dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van het redelijkheidsbeginsel zou uitmaken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een eenvoudige lezing van de omstandig gemotiveerde beslissing toont aan dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekende partij zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet worden aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is doch benadrukt dat zij dit niet gewild heeft en dat zij hieraan geen schuld treft. Echter bepaalt artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet: "*§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de*

hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : (...)4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer (...)”. Deze bepaling voorziet niet in een uitzondering wanneer zou zijn aangetoond dat het einde van de vestiging niet te wijten zou zijn aan de schuld van het familielid van de burger van de Unie. Met haar betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een verkeerde feitenvinding of een onzorgvuldig onderzoek zou hebben doorgevoerd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Waar verzoekende partij poneert dat het centrum van haar belangen in België liggen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uitvoerig ingaat op de verzoekende partij neergelegde documenten en juist concludeert dat er van een uitzonderlijke integratie geen sprake is. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid. Evenmin betwist ze dat ze momenteel afhankelijk is van het OCMW en aldus ten laste is van de Belgische staat. Het betoog van verzoekende partij dat zij een opleiding volgt voor een knelpuntberoep en in de toekomst gegarandeerd werk zal vinden, doet hier geen afbreuk aan. Met haar betoog maakt verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel laat verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit de schending van dit beginsel zou kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, 3de lid van de vreemdelingenwet.

Zij betwist niet dat het verblijf kan worden ingetrokken wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar zij stelt dat de minister daarbij rekening dient te houden met een aantal persoonlijke gegevens van de betrokken vreemdeling, waaronder de gezins-economische situatie en de gezondheidstoestand. Zij vervolgt dat zij een aantal stukken heeft bijgebracht waaruit onmiskenbaar blijkt dat zij zeer goed is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Ze verwijst hierbij naar de talrijke getuigenverklaringen die ze heeft bijgebracht, naar de opleidingsovereenkomst die ze afsloot met de VDAB, naar de studierichting die ze volgt die volgens de VDAB een knelpuntenberoep uitmaakt en naar de mooie resultaten die ze behaalde bij het beëindigen van haar eerste jaar. Ze betwist dat zij niet zou hebben aangetoond dat ze geïntegreerd is. Ze stelt dat werkwiligheid, taalbeheersing en sociale contacten de meetinstrumenten bij uitstek zijn ter beoordeling van het integratieniveau en stelt dat ze op alle drie de domeinen een zeer gunstig parcours heeft afgelegd. Aldus meent verzoekende partij dat haar sociale en culturele integratie is komen vast te staan en dat dit een doorslaggevende factor uitmaakt in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, 3de lid van de vreemdelingenwet.

In casu betwist verzoekende partij niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, noch dat de staatssecretaris een einde kan stellen aan het verblijf wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij verwijst echter naar artikel 42^{quater}, § 1, 3de lid van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

In het kader van zijn wettigheidstoetsing komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door het bestuur. De Raad kan enkel nagaan of deze beoordeling niet kennelijk onredelijk is en of het bestuur rekening heeft gehouden met alle gekende feitelijke gegevens.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij alle stukken die door de verzoekende partij werden bijgebracht uitvoerig bespreekt. De verwerende partij betwist niet dat er sprake is van integratie

maar meent echter dat het geen uitzonderlijke integratie betreft. Verder stelt de verwerende partij dat de leeftijd en de gezondheid van de verzoekende partij haar toelaten om ook in haar land van herkomst te worden tewerkgesteld. Voorts stelt de verwerende partij dat de aangebrachte stukken geen beletsel zijn voor een terugkeer naar haar land van herkomst en tot slot wijst de verwerende partij er op dat verzoekende partij ten laste is van het OCMW. Op grond hiervan concludeert de verwerende partij dat de economische, sociale en culturele integratie van verzoekende partij niet van die aard is om een verder verblijf te rechtvaardigen. De verzoekende partij gaat geheel niet in op de zeer concrete motieven van de bestreden beslissing. Door enkel aan te geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van het bestuur toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing behept is met een onwettigheid, noch dat het oordeel van het bestuur kennelijk onredelijk is.

Een schending van de aangehaalde bepaling wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU